

staarde zij hem een pooze strak aan en met haar levendig gesnap was 't voor den ganschen verderen dag gedaan. Bij de schijnbare onverklaarbaarheid van deze aanvallen had Blank zich vrij gauw neergelegd. Hij noemde ze grillen en nooit was 't hem ingevallen de aanleiding er toe in zich zelve te zoeken. Hij moest echter erkennen — althans nu hij er over nadacht — dat Emma maar zelden, als 't ware slechts bij oogenblikken, hem tot de vrouw was geweest van zijn illusies. Niet, dat hij aanmerkingen had. Voor

Dansles.

geen goud zou hij dit beweerd hebben. Zij was alleen anders gebleken of anders geworden dan hij zich, gedurende zijn verloving, haar voor had gesteld.

Toch had hij in het binnenste van zijn ziel, diep onder een laag van huiselijke zorgen en ambtelijke beslommeringen, haar nog even lief als in de eerste dagen van zijn huwelijk. Zijn instinctieve, leuke hondetrouw, die zich noch in mooie woorden, noch in fijne attentie's uitte, was nu eenmaal voor altijd aan deze meesteres toegewijd.

In den laatsten tijd waren Emma's buien van strakheid hoe langer hoe